

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 270.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΔΙΑΦΑΝΑ ΝΕΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ 12.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Τώρα

«Αλίνα, για μια φορά στη ζωή σου κάνε επιτέλους αυτό που πρέπει!» άστραψε και βρόντηξε η Βενετία Μάργαρη, θεωρώντας ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση η κόρη της είχε άδικο και ο πατέρας της δίκιο.

Έσφιξε τη λαβή του μπαστουνιού της και περπάτησε με δυσκολία ως την άκρη του κρεβατιού στο δωμάτιο της Αλίνας, εκεί όπου η κόρη της καθόταν τρέμοντας ολόκληρη από οργή. Την κοίταξε και αναστενάζοντας αναρωτήθηκε για ακόμα μια φορά πού στην ευχή είχε κρυφτεί εκείνο το ήσυχο κορίτσι που ήταν κάποτε, εκείνη η φωτεινή, γαλήνια ψυχή που αιχμαλώτιζε όλο τον κόσμο μέχρι τα δώδεκά της χρόνια – για την ακρίβεια, μέχρι τη στιγμή που βγήκε από την καταστολή και άνοιξε τα μάτια της στο νοσοκομείο.

«Πού ακούστηκε;» φώναξε η κοπέλα μέσα από τα αναφιλητά της, υψώνοντας το όμορφο μα απίστευτα θυμωμένο πρόσωπό της προς το μέρος της μητέρας της. «Πού ακούστηκε να κανονίζονται γάμοι τον 21ο αιώνα; Πώς μπόρεσε ακόμα και ο αδερφός μου να συμφωνήσει με κάτι τέτοιο;» ρώτησε, νιώθοντας την προδοσία να της φέρνει χολή στον λαιμό.

«Υπερβάλλεις. Γνωρίζεις τον Μάνο τόσα χρόνια. Είστε φί-

λοι. Είναι ερωτευμένος μαζί σου από παιδί. Τον συμπαθείς. Και είναι ο μόνος που μπορεί να ανεχτεί τον κακό σου εαυτό, εδώ που τα λέμε. Όπως είναι και ο μόνος που μπορεί να σε βοηθήσει. Είναι χαρισματικός ψυχίατρος, όλοι το λένε. Κοντά του θα είσαι πάντα ασφαλής».

«Μαμά!» τινάχτηκε η Αλίνα από τη θέση της έξαλλη από οργή και στάθηκε απέναντι από τη μητέρα της με τα γαλανά της μάτια να εκτοξεύουν κεραυνούς. «Αμνησία έχω, δεν είμαι τρελή!»

«Η προσπάθειά σου όμως να θυμηθείς σε φέρνει στα όρια της τρέλας» την κοίταξε τρυφερά η Βενετία. «Και δεν καταλαβαίνω τον λόγο – ποτέ δεν θα τον καταλάβω. Σου έχω πει με κάθε λεπτομέρεια τα πάντα. Τα πάντα, Αλίνα. Από την πρώτη στιγμή που άνοιξες τα μάτια μέχρι εκείνη τη μαύρη ώρα που έγινε το δυστύχημα. Από τότε δεν υπήρξε μέρα που να μη με βασάνισαν οι τύψεις. Με τιμωρείς, Αλίνα; Αυτό είναι; Όταν συνήλθα, οι γιατροί με προειδοποίησαν ότι ίσως να υπήρχαν σοβαρές αλλαγές στον χαρακτήρα σου. Και προετοιμάστηκα για αυτό, αλλά πίστευα πως με τον καιρό θα γινόσουν ξανά η Αλίνα μου, εκείνη η παλιά Αλίνα που δεν είχε ποτέ κακό λόγο για κανέναν, που έκανε κάθε μέρα τους γονείς της περήφανους, που σεβόταν τον μεγάλο της αδερφό, που ήταν περιζήτητη παρέα στο σχολείο της και το καμάρι των δασκάλων της. Τα έχουμε πει χίλιες φορές...» ράγισε η φωνή της, με την παραίτηση να θολώνει το συνήθως κρυστάλλινο γαλανό των ματιών της.

«Μπορεί μεγαλώνοντας να μην εξελίχθηκα στην ιδεώδη κόρη, αλλά και ο Λυκούργος Μάργαρης δεν είναι ο ιδεώδης πατέρας, όπως πιστεύεις» ήρθε η σκληρή απάντηση της Αλίνας, προκαλώντας στη μητέρα της έναν βαθύ αναστεναγμό.

«Ο πατέρας σου σε αγαπάει, Αλίνα...»

«Όχι!» το αρνήθηκε ακαριαία εκείνη. «Δεν με αγαπάει. Δεν

θα με αγαπήσει ποτέ. Προφανώς αυτό που έγινα μετά το δυστύχημα δεν ανταποκρίνεται στα πρότυπά του για την τέλεια κόρη. Τον ντροπιάζω, μου το έχει πει κατάμουτρα πολλές φορές. Με συγκρίνει συνεχώς με τον Νικηφόρο. Δεν με υποστήριξε ποτέ σε τίποτε. Δεν υπάρχουν γι' αυτόν οι επιθυμίες μου, τα όνειρά μου, τα ταλέντα μου, οι στόχοι μου. Δεν ρωτάει ποτέ πώς πέρασα τη μέρα μου και δεν τον ενδιαφέρει ο λόγος για κάθε μου χαμόγελο και κάθε μου δάκρυ. Είμαι μια απογοητευση γι' αυτόν, μαμά, και μου το δείχνει κάθε γαμημένη μέρα!»

«Αλίνα, πρόσεχε τη γλώσσα σου!» ύψωσε τη φωνή της η Βενετία κοπανώντας το μπαστούνι της. «Είσαι μια Μάργαρη, αυτό μην το ξεχνάς ποτέ! Κανένας Μάργαρης δεν έχει ντροπιάσει ποτέ αυτό το επώνυμο. Οι πρόγονοι του πατέρα σου έχουν προσφέρει σ' αυτή τη χώρα σπουδαίους ανθρώπους – επιφανείς πολιτικούς, λαμπρούς επιστήμονες, κορυφαίους βιομήχανους. Είτε το θέλεις είτε όχι, είτε σου αρέσει είτε όχι, ήμασταν και είμαστε πάντα στο επίκεντρο της προσοχής και του ενδιαφέροντος. Πώς θέλεις να νιώθει ο πατέρας σου για το γεγονός ότι είσαι η πρώτη Μάργαρη στην Ιστορία που βρέθηκε σε κρατητήριο, που πρωταγωνιστεί σε σκανδαλοθηρικά περιοδικά και που οι υψηλότερης αξίας σπουδές της είναι ένα πτυχίο από ΙΕΚ και ένα αγγλικών, δυο σεμινάρια δημιουργικής γραφής, ένα πιστοποιητικό καταδύσεων και μια βεβαίωση από σκοπευτικό σύλλογο;»

«Λυπάμαι που δεν έγινα γιατρός, σαν τον Νικηφόρο» πρόταξε το πιγούνι της η κοπέλα, δηλώνοντας με αυτόν τον τρόπο ότι στην πραγματικότητα δεν λυπόταν καθόλου. «Μπορεί τα χειρουργεία στο κεφάλι μου να έθαψαν τον παλιό μου εαυτό. Ξεμείνατε με τον καινούριο, λοιπόν. Αυτή η Μάργαρη είμαι εγώ. Η ανεπιθύμητη. Προσπάθησα να σας απαλλάξω, αλλά ούτε αυτό το θέλατε. Με αφήσατε κολλημένη σ' αυτό το σπί-

τι. Με ελέγχετε και προσπαθείτε να με βάλετε στα ωραία σας καλούπια από τη στιγμή που θα ανοίξω τα μάτια μου το πρωί μέχρι που θα τα κλείσω το βράδυ. Το μόνο που προσπαθώ να κάνω όλα αυτά τα χρόνια, μαμά, είναι να αναπνέω. Το μόνο!» έστρωσε νευρικά τα μαλλιά της. «Είναι μια φυσική διαδικασία η αναπνοή, ξέρεις. Αυτόματη. Απαραίτητη για την επιβίωση. Κι όμως, πρέπει να παλεύω για αυτήν κάθε στιγμή. Κάθε γαμμένη στιγμή! Να παλεύω για το αυτονόητο. Για αυτό που δεν χρειάστηκε να κοπιάσουν ούτε λεπτό άλλοι. Δεν θέλω να παντρευτώ τον Μάνο Στρατάκο. Μου αρέσει η παρέα του, αλλά μέχρι εκεί. Ούτε να τον παντρευτώ θέλω, ούτε να πάω απόψε σ' αυτή την ηλιθια χοροεσπερίδα. Δεν θέλω!» τσίριξε, κάνοντας τη μητέρα της να αναπηδήσει. «Δεν θέλω, και δεν θα το κάνω!»

«Αλίνα!»

Ο ξεγυρισμένος βρόντος της πόρτας ακούστηκε σαν ψίθυρος μπροστά στην αγριεμένη φωνή του πατέρα της. Ο Λυκούργος Μάργαρης έσπευσε ανήσυχος στο πλευρό της γυναίκας του και κοίταξε την κόρη του με μάτια που ξερνούσαν φλόγες.

«Απόψε θα ντυθείς, θα στολιστείς και θα μοιάζεις με την κόρη που αξίζει στη μάνα σου και σ' εμένα. Απόψε θα δείχνεις άξια αδερφή του Νικηφόρου και θα χαρείς με τη χαρά του. Απόψε θα ξεχάσεις το τερατούργημα που έχεις γίνει και θα θυμηθείς το κομψοτέχνημα που ήσουν, τελεία και παύλα. Όσο ζεις κάτω από τη στέγη μου και πληρώνεις τα καπρίτσια σου με τα λεφτά μου, θα κάνεις αυτό που σου λέω εγώ. Κι αν δεν θέλεις να το κάνεις για μένα ή για τον εαυτό σου, θα το κάνεις για τον Νικηφόρο. Ο πατέρας του Μάνου έχει τη δύναμη να χτίσει για τον αδερφό σου τη δική του πρότυπη κλινική, και θα το κάνει ευκολότερα αν γίνουμε συγγενείς. Για κάποιο λόγο

σε συμπαθεί» πρόσθεσε, λες και αυτό ήταν το πιο παράξενο φαινόμενο του κόσμου. «Και σε θέλει για νύφη του. Για κάποιον λόγο ο γιος του δεν έχει μάτια για άλλη. Και σε θέλει για γυναίκα του. Ορίστε λοιπόν, Αλίνα. Σου δίνω την ευκαιρία να φύγεις αποδώ μέσα και να πας στο δικό σου σπιτικό. Τον Μάνο θα τον έχεις του χεριού σου, δεν θα σου φέρνει τα εμπόδια που σου φέρνω εγώ. Σου δίνω το δικαίωμα να το σκεφτείς, αλλά όχι τώρα. Όχι απόψε, Αλίνα. Απόψε είναι η βραδιά του αδερφού σου».

Η Αλίνα δεν του απάντησε.

Έτσι κι αλλιώς, ποτέ δεν είχε νόημα ο διάλογος μεταξύ τους.

Πατέρας και κόρη δυο συμπαγείς τοίχοι, ορθωμένοι ο ένας αντίκρου στον άλλο, να ανταλλάσσουν ακατάπαυστα πυρά χωρίς ποτέ να γκρεμίζονται.

Και ανάμεσά τους λόγια βαριά, δάκρυα, προσδοκίες και απογοητεύσεις.

«Σε μία ώρα να είσαι έτοιμη» ακούστηκε η διαταγή του Λυκούργου Μάργαρη, προτού η πόρτα του δωματίου κλείσει πίσω του και η Αλίνα μείνει επιτέλους μόνη.

Το δωμάτιό της.

Η χρυσή της φυλακή.

Αυτό που θα έπρεπε να είναι το καταφύγιό της μα δεν έγινε τέτοιο ποτέ.

Με έναν δυσοίωνα οξύ πόνο στο πίσω μέρος του κεφαλιού, εκεί όπου δεκαέξι χρόνια πριν ο εγκέφαλός της είχε αναμετρηθεί με λαβίδες και νυστέρια, η Αλίνα άνοιξε την ντουλάπα και ξεκρέμασε ένα φόρεμα.

Το μοναδικό της φόρεμα.

Αυτό που της είχε αγοράσει η μητέρα της πιστεύοντας ότι θα μεταμόρφωνε το φωνακλάδικο βατράχι της στη μελίρρυτη πριγκίπισσά της.

Μόνο για μία φορά, σκέφτηκε σμίγοντας τα φρύδια. Μόνο για μία.

«Εδώ... εδώ μένεις;»

Αντιλήφθηκε τη φρίκη στη φωνή της παρόλο που την έκρυσαν τέλεια τα μάτια της. Έσβησε τη μηχανή του αυτοκινήτου, έμεινε για λίγο αμίλητος και έπειτα κάρφωσε το βλέμμα του στα μάτια της κουνώντας με νόημα το κεφάλι. Ήταν σαν να της έλεγε «Σε είχα προειδοποιήσει», και ήταν σαν να του έλεγε «Πώς στην ευχή τα κατάφερες έτσι;».

«Ιδανικό για αντικοινωνικούς ανθρώπους με τρικυμισμένες ψυχές, δεν νομίζεις;»

«Μα εσύ...» ξεκίνησε να του λέει συγχυσμένη.

«Εγώ είμαι ακριβώς αυτό που βλέπεις, γλυκιά μου. Ο πιο πλούσιος μπατίρης της χώρας. Ο πιο επώνυμος ανώνυμος. Νόμιζες πως αρκούσε το γενεαλογικό μου δέντρο για να μεταμορφωθεί η καλύβα σε παλάτι;»

«Όταν μου είπες ότι μένεις σε ένα μικρό σπίτι δίπλα στη θάλασσα, δεν φαντάστηκα αυτό...» μουρμούρισε εκείνη ξεροκαταπίνοντας. «Θέλω να πω...»

«Μην κουράζεσαι, Σάρα» τη διέκοψε, βγάζοντας από μια τσέπη του χακί τζάκετ του το πακέτο με τα τσιγάρα του.

Αφαίρεσε ένα και ύστερα το άναψε με έναν παλιό ασημένιο αναπτήρα, το μοναδικό ενθύμιο από τον παπού του.

«Ξέρω ακριβώς τι φαντάστηκες» συνέχισε, κατεβάζοντας το παράθυρο. «Οπότε μην κουράζεσαι με εξηγήσεις. Αυτή είναι όμως η πραγματικότητα. Κι αν φανείς αρκετά γενναία ώστε να μείνεις απόψε μαζί μου, θα πρέπει να αναιρέσεις και όσα φαντάστηκες για το εσωτερικό του σπιτιού. Φοβάμαι πως θα

πρέπει να διαλέξεις σύντομα, Σάρα. Εναλλακτική δεν υπάρχει. Η ζωή μου είναι αρκετά περίπλοκη ώστε οι δικές μου εναλλακτικές να είναι πάντα τα αδιέξοδα των άλλων».

Η κοπέλα αφοσιώθηκε για λίγο στα μάτια του και, όπως κάθε άλλη στη θέση της –ήταν σίγουρη για αυτό–, έπαψε να βλέπει οτιδήποτε άλλο πέρα από δυο σκοτεινές, ανεξερεύνητες λίμνες, που την τραβούσαν σαν τις Σειρήνες προς την καταστροφή.

«Υπάρχει, τουλάχιστον, κάτι για να ζεσταθούμε; Ή θα αρκεστούμε στα χνότα μας;» τον ρώτησε.

Ο Άρης στριφογύρισε το τσιγάρο του και έμεινε για λίγο να κοιτάζει τον αιωρούμενο καπνό.

«Είναι τόλμημα να διαβεί κανείς αυτή την πύλη, αλλά όσοι το έκαναν δεν ένωσαν ποτέ κρύο».

Η Σάρα βρήκε το σθένος να τον κοιτάξει πάλι κατάματα. Θεέ και Κύριε, τέτοια μάτια δεν είχε ξαναδεί ποτέ της! Είχε συνναστραφεί πολλούς άντρες, είχε ερωτευτεί αρκετούς, με κάποιους είχε συμβιώσει, και δύο είχε κοντέψει να τους παντρευτεί. Ούτε ένας από αυτούς όμως δεν την είχε κοιτάξει έτσι. Ούτε ένας από αυτούς δεν είχε τόσο μαύρα μάτια, τόσο σκοτεινά, τόσο ευθύβολα –ίδια βέλη–, απόλυτα ικανά να μεταδίδουν ασφάλεια και φόβο την ίδια στιγμή.

«Αυτή είναι η τακτική σου;» τον ρώτησε σφίγγοντας το τσαντάκι της, θαρρείς και εκείνο το μικρό κομμάτι δέρματος θα μπορούσε να μετατραπεί ξαφνικά σε ασπίδα. «Πρώτα τις ξελογιάζεις και μετά τους δίνεις το δικαίωμα της επιλογής; Σαν να υπάρχει στ' αλήθεια επιλογή; Βάζω στοιχήμα ότι όλες αποφάσισαν τελικά να διαβούν αυτό το κατώφλι. Παραμύθι της μίας νύχτας, σωστά; Και την επόμενη μέρα αυτές πίσω στην ασφάλεια του παλατιού τους και εσύ στην ησυχία της καλύβας σου».

Ο Άρης ανασήκωσε επιδοκιμαστικά το ένα του φρύδι.

«Αν υπήρχε όντως ένα τέτοιο στοίχημα, θα γινόσουν πλούσια απόψε».

Ήταν ηλίθια, ηλίθια! Ο άνθρωπος ήταν απολύτως ειλικρινής από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους, σε εκείνο το μπαρ. Ακόμα και τώρα ειλικρινής ήταν. Της έδινε το δικαίωμα να φύγει. Της απαγόρευε να ελπίσει σε κάτι περισσότερο από ένα πήδημα με υπόκρουση τον φλοίσβο των κυμάτων. Ήταν ξεκάθαρος σε κάθε του λέξη. Δεν της είχε πουλήσει συναίσθημα ούτε είχε ωραιοποιήσει την κατάσταση μεταξύ τους. Μια λογική γυναίκα θα είχε γίνει λαγός. Μια αξιοπρεπής γυναίκα, καπνός. Μια λογική και αξιοπρεπής γυναίκα, άνεμος. Για να φύγει μακριά, να φυσήξει σε ήσυχες ακτές, σε ανθισμένες πλαγιές, σε ασφαλείς δρόμους.

«Γαμώτο σου, Άρη...» χαμήλωσε το κεφάλι για να κρύψει τα βουρκωμένα της μάτια.

«Κάπως έτσι μου λένε πάντα το ναι» πέταξε το τσιγάρο του στο μικρό χάρτινο ποτήρι με τον πρωινό καφέ και ανασήκωσε το πιγούνι της. «Με μια βρισιά ή με ένα χαστούκι. Πάμε μέσα, Σάρα. Μέσα δεν είναι τόσο άσχημα τα πράγματα. Στο κάτω κάτω, είμαι ένας Καγιάς. Δεν θα μπορούσα να ζήσω χωρίς καφετιέρα και καλοριφέρ. Αλλά έτσι, για το παραμύθι, θα σου βγάλω τα ρούχα δίπλα στο τζάκι».

Όταν τη φίλησε, εκείνη κατάλαβε πως δεν υπήρχε γυρισμός. Γιατί, απ' όλα του τα όπλα, αυτό ήταν το καλύτερο.

Ο Παράδεισος σε ένα φιλί.

Και η Κόλαση σε ένα αντίο.

«Μαμά!»

Η Αλίνα έμεινε με το στόμα ανοιχτό στο άνοιγμα της πόρ-

τας, να κοιτάζει τη μητέρα της, για πρώτη φορά μέσα στα δεκαέξι χρόνια της μνήμης της, ντυμένη και περιποιημένη, πανέμορφη και λαμπερή, σαν να μην την είχε αγγίξει ο χρόνος, σαν να μην είχε παλέψει χρόνια ολόκληρα να σταθεί στα πόδια της ξανά, σαν να μην είχε αναμετρηθεί ποτέ με τη βαριά κατάθλιψη και σαν να είχε γίνει πάλι η επιβλητική αρχόντισσα που ήταν μέχρι την καταραμένη μέρα του δυστυχήματος, τη μέρα που χάθηκε μια ζωή και σημαδεύτηκαν ανεξίτηλα τόσες άλλες.

«Απόψε έχω διπλή χαρά, Αλίνα μου. Τι νόμιζες, πως θα επέτρεπα στον εαυτό μου να λείψει από αυτή τη βραδιά;»

«Δι...διπλή χαρά...» τραύλισε η Αλίνα πιάνοντας το στομάχι της, που είχε αρχίσει να ανακατεύεται.

«Ο γιος μου βραβεύεται και η κόρη μου λογοδίνεται. Πώς θα μπορούσα να λείψω, Αλίνα;»

«Μαμά...»

Η Βενετία Μάργαρη στηρίχτηκε στο μπαστούνι της και βάραισε προς το μέρος της κόρης της. Έπειτα στάθηκε μπροστά της και συγκινημένη την κοίταξε από την κορυφή ως τα νύχια. Τώρα ναι. Τώρα έμοιαζε στ' αλήθεια με την Αλίνα που χάθηκε σ' εκείνο το καταραμένο δυστύχημα. Το ατίθασο αγρίμι είχε εξαφανιστεί και τη θέση του είχε πάρει η πανέμορφη πριγκίπισσα. Η πριγκίπισσά της.

«Είναι υπερεκτιμημένος ο έρωτας, ομορφιά μου» της είπε κουνώντας το κεφάλι σαν σοφός γέροντας. «Ένας δυνατός έρωτας δεν οδηγεί απαραίτητα σε έναν ευτυχισμένο γάμο, και ένας ευτυχισμένος γάμος δεν χρειάζεται απαραίτητα έναν δυνατό έρωτα. Ο Μάνος σε αγαπάει, και ο πατέρας του σε έχει σε μεγάλη εκτίμηση. Νιώθεις ασφαλής κοντά του και περνάτε όμορφα μαζί. Δεν θα σου λείψει τίποτε, και θα ανέχεται όλες τις παλαβομάρες σου. Πάντα ο ένας από τους δύο πρέπει να

αγαπάει περισσότερο, Αλίνα. Αυτή είναι η πραγματική ιστοροπία για έναν ευτυχισμένο γάμο. Θα είναι ο ιδανικός πατέρας για τα παιδιά σου. Είσαι είκοσι οχτώ χρονών. Κοντεύεις πια τα τριάντα. Έχεις κάνει αρκετές επαναστάσεις τουλάχιστον για δέκα ζωές, όχι για μία. Δεν νομίζεις πως είναι καιρός να εκπροσωπήσεις επάξια το επώνυμό σου; Καμία Μάργαρη μέχρι στιγμής...»

«Μαμά, μη συνεχίζεις άλλο, σε παρακαλώ» πισωπάτησε η κοπέλα, σαν να ήταν έτοιμη να κάνει μεταβολή και να το βάλει στα πόδια.

«Χρειάζεσαι έναν άντρα σαν τον Μάνο στο πλευρό σου» επέμεινε η μητέρα της και, βλέποντάς τη να κλείνει τρέμοντας τα αυτιά της, αναστέναξε.

Πονούσε διπλά όταν έβλεπε το παιδί της να πονά έτσι. Ο Θεός μόνο ήξερε πόσο μεγάλη αδυναμία τής είχε. Για τον Λυκούργο η έλευση της Αλίνας σήμαινε επιπρόσθετες ευθύνες στον δυσλειτουργικό γάμο τους, αλλά για την ίδια, βαθιά ερωτευμένη μαζί του από την πρώτη στιγμή, σήμαινε τη μεγαλύτερη ευκαιρία να διασώσει ό,τι είχε απομείνει και να σπείρει στα ερείπια έναν καινούριο, δυνατό ανθό, που δεν θα ξεριζωνόταν ούτε θα μαραινόταν ποτέ.

Πόσο λάθος είχε κάνει...

Είτε είχε γεννήσει παιδί είτε μια άψυχη κούκλα, για τον Λυκούργο ήταν το ίδιο πράγμα. Ποτέ δεν αγάπησε την Αλίνα όπως αγάπησε τον Νικηφόρο. Πρόσφερε ως πατέρας τα απαραίτητα –και με το παραπάνω– για την υποδειγματική ανατροφή της, αλλά τίποτε περισσότερο. Ούτε μία φορά δεν έπαιξε μαζί της, όπως έκανε με τον αδερφό της. Ούτε μία φορά δεν την παρηγόρησε στο κλάμα της. Και ούτε μία φορά δεν χάρηκε με το γέλιο της. Για οτιδήποτε συνέβαινε στο σπίτι πάντα ήταν η πρώτη την οποία έσπευδε να κατηγορήσει, και δεν απο-

λογούνταν ποτέ όταν αποδεικνυόταν πως δεν έφταιγε αυτή. Μοιραία, η Βενετία προσπαθούσε να δώσει στην κόρη της όσα της στερούσε ο πατέρας της. Στεκόταν πάντα στο πλευρό της δυνατή σαν βράχος, έτοιμη να απωθήσει κάθε κύμα και να σταθεί ανυπέρβλητο εμπόδιο σε οτιδήποτε και οποιονδήποτε έστω υποψιαζόταν ότι θα στενοχωρούσε ή θα αναστάτωνε την Αλίνα. Ήταν μάνα και πατέρας μαζί. Αλλά στην τιτάνια αυτή προσπάθειά της δεν κατάφερε τελικά να υπηρετήσει τέλεια κανέναν από τους δύο ρόλους.

«Μίλησα με τον Μάνο...» είπε η Αλίνα τρέμοντας, απογοητευμένη και τρομαγμένη. «Είπε πως δεν θα με πιέσει ποτέ για τίποτε. Είπε πως πάνω απ' όλα είμαι φίλη του και πως αυτό δεν θα ήθελε να το χάσει ποτέ. Του είπα πως είναι λάθος ο δρόμος όπου μας οδηγείτε εσείς οι γονείς μας και πως η φιλία μας θα είναι το πρώτο που θα καταστραφεί. Μου είπε ότι υπερβάλλω. Όμως δεν υπερβάλλω, μαμά, και το ξέρεις πολύ καλά. Δεν είναι δυνατόν τη σήμερον ημέρα να απαιτούν οι γονείς από τα παιδιά τους κάτι τέτοιο. Ακόμα κι αν αυτοί οι γονείς ανήκουν στη δική σας ειδική κατηγορία» πρόσθεσε, κατακεραυνώνοντας τη μητέρα της με εκείνες τις γαλάζιες αστραπές που εκτοξεύτηκαν από τα μάτια της.

«Αφού ο πατέρας σου δεν θα επιτρέψει ποτέ να ζήσεις μόνη» ξεκίνησε η Βενετία να της λέει «ένα σπιτικό με τον Μάνο, τον φίλο σου» τόνισε για να την καλμάρει «είναι το καλύτερο εισιτήριο για την ελευθερία που τόσο πολύ αποζητάς. Και εγώ, ως μητέρα σου, ξέρω ακριβώς πώς νιώθεις μένοντας εδώ. Το ξέρω, Αλίνα. Και προτιμώ να ξυπνώ και να μη βλέπω την όμορφη κόρη μου κάθε μέρα παρά να έρχομαι αντιμέτωπη με τα σκοτάδια στα μάτια της κάθε λεπτό. Βλέπεις, ομορφιά μου...» έσφιξε το μπαστούνι της «εγώ και ο πατέρας σου επιθυμούμε ακριβώς το ίδιο, αλλά για εντελώς διαφορετικούς λόγους. Αυτός για να

εκπληρώσει το όνειρο του αδερφού σου, εγώ για να μη χαθούν τα όνειρα τα δικά σου».

«Αν μου είχατε επιτρέψει να βγω στον κόσμο και να κάνω μια δουλειά της προκοπής, όπως όλες οι κοπέλες εκεί έξω...»

«Ποια δουλειά της προκοπής, Αλίνα; Με το ζόρι πήρες ένα πτυχίο στη Διοίκηση Επιχειρήσεων. Σε βάλαμε σε τόσες δουλειές, αυτό δεν μπορείς να το αρνηθείς. Παραιτήθηκες από όλες. Κόντεψαν να μας γράψουν οι εφημερίδες. Ο πατέρας σου έδωσε χιλιάδες ευρώ για να εξαφανιστεί εκείνο το βίντεο με τη σύλληψή σου. Πιάστηκε στα χέρια με συνεργάτες σου. Έβρισε αισχρά προϊσταμένους και εργοδότες. Για ποια δουλειά της προκοπής μιλάς; Και απλή σερβιτόρα να γινόσουν, νομίζεις πως ο μισθός σου θα σου έφτανε για να συντηρήσεις δικό σου σπίτι; Δεν θα σου έφτανε καλά καλά ούτε για να συντηρήσεις τον εαυτό σου».

ΔΙΑΦΑΝΑ ΝΕΡΑ

ΜΑΝΗ, 2008

Από τις τσακισμένες λαμαρίνες ενός αυτοκινήτου ανασύρονται η τραυματισμένη οδηγός, ένα κορίτσι νεκρό και άλλο ένα με βαριές κακώσεις στο κεφάλι. Μια παρέα έξι εφήβων διαλύεται από τον πόνο και την απώλεια και η ζωή τριών οικογενειών αλλάζει δραματικά.

ΑΘΗΝΑ, 2024

Η Αλίνα Μάργαρη, μέλος εκείνης της παρέας, δεν έχει πια αναμνήσεις από τα πρώτα δώδεκα χρόνια της ζωής της. Διχασμένη διαρκώς ανάμεσα στη γυναίκα που έγινε και στο παιδί που χάθηκε στα συντρίμια του δυστυχήματος, παλεύει να κερδίσει την αγάπη του πατέρα της. Πάντα όμως εισπράττει θυμό και απόρριψη, ενώ ένα σκάνδαλο στο οποίο φέρεται να πρωταγωνιστεί εξωθεί την κατάσταση στα άκρα.

Ο Άρης Καγιάς, μέλος της ίδιας εφηβικής παρέας και ιδιωτικός ερευνητής πλέον, καλείται από τον πατέρα της Αλίνας να γίνει σωματοφύλακός της για να την προστατεύει από τον κακό της εαυτό. Αυτή η αποστολή είναι η ευκαιρία του να εκδικηθεί τον χειρότερό του εχθρό, αλλά όταν μπαίνει στο παιχνίδι ο έρωτας όλα ανατρέπονται.

*Καθώς οι μνήμες αφυπνίζονται, ένας φονικός αντίπαλος
και μια αλυσίδα από άνομα πάθη και ίντριγκες αναταράσσουν
τα νερά, απειλώντας την ασφάλεια της λήθης.
Κι αν το ψέμα μπορεί να κρυφτεί στο θολό τους,
στο διάφανό τους η αλήθεια μοιραία θα δολοφονηθεί.*

www.minoas.gr

9 786180 257700
ISBN 978-618-02-5770-0

ΚΩΔ. 35421